

IONIȚĂ, Pompiliu. Medic. Conferențiar la Facultatea de Medicină din Timișoara. Arestat. Condamnat la închisoare. După expirarea termenului de pedeapsă a fost dus cu domiciliu obligatoriu în satul Bumbăcari, comuna Dudești – Brăila, unde a lucrat la dispensarul T.B.C. din comună. Rearestat din timpul domiciliului obligatoriu și ținut încă 3 ani în lagărul „5 Culme”.

IONIȚĂ, Ștefan. Din București. Arestat. Condamnat la 2 ani muncă silnică în lagăr, cu Decizia M.A.I. nr.490 din 15 octombrie 1951.

IONIȚĂ, Tănase. Student în anul cinci la Facultatea de Medicină. Arestat, împreună cu frații săi, Alexandru, student în anul doi și Ion student în anul cinci la aceeași facultate. Condamnați la închisoare, în 1948. Detenția la penitenciarele Jilava, Galați și lagărul Peninsula, unde au fost chinuiți în brigăzile studențești, „13 – 14” și brigada „B1”.

IONIȚĂ, Tudor D. Din București. Arestat. Condamnat la 2 ani muncă silnică în lagăr, cu Decizia M.A.I. nr.444 din 26 septembrie 1951.

IONIȚĂ, Vasile P. Născut la 10 octombrie 1912, la București. Arestat în 1952. A murit în timpul detenției, în lagărul „5 Culme” din cauza condițiilor de exterminare, la 4 ianuarie 1953.

IONIȚOIU, Cicerone Aristotel Traian I. Născut la 8 mai 1924, în orașul Craiova – Dolj. Absolvent al Facultății de Litere. Membru P.N.Ț. din 1943. A participat la manifestația studențească de la 1 decembrie 1943 și la cele organizate de P.N.Ț., în martie 1944, împotriva Dictatului de la Viena. Președintele T.U.N.Ț. pe facultate și al Rectoratului Universității, a fost delegat cu organizarea tineretului țărănist din Oltenia, în iunie 1945. Arestat de

Șiguranța Craiova, la 1 august 1945, împreună cu Dumitru Stănescu și Ion Vlad, pentru: „înscrisuri necenzurate” – multiplăcaseră și difuzăzaseră *Declarația Domnului Luliu Maniu – făcută presei la 19 iulie 1945*. În realitate arestarea urmărea intimidarea membrilor P.N.Ț. Au

fost duși sub escortă (adresa 4 708/4 august 1945) la Parchetul Tribunalului județean Dolj. Eliberați în același an de procurorul Voinea.

„Am fost pus sub urmărire, dar mi-am continuat drumurile prin județele Olteniei. Chestorul Ilie Bănică trimitea telegrame peste tot pe unde treceam și, în cele din urmă, am fost prins și dus la Craiova, la 15 septembrie 1945. Ancheta a durat 3 zile, în prezența N.K.V.D.-ului. La sfârșit m-au pus să semnez procesul-verbal de eliberare, dar, după nici cinci minute, am fost practic răpit de pe stradă și dus la sediul N.K.V.D. – aflat în actuala clădire a Mitropoliei Craiova. Două săptămâni am fost torturat cu deosebită râvnă de căpitanul Petrov Vasiliev. Am reușit cu greu să le transmit celor de afară că eram încă în viață și unde mă aflu. Prin intervenția lui Maniu la Comisia Aliată de Control, m-au eliberat. Căpitanul Petrov Vasiliev, care fusese spaima Olteniei în acea perioadă, a fost împușcat mortal în timpul vizitei lui Petru Groza, la 9 iulie 1946, de un necunoscut, de pe acoperișul sediului P.C.R.”

Revine la București și se ocupă cu organizarea manifestației promonarhiste din Piața Palatului Regal, de la 8 noiembrie 1945. Arestat cu încă trei persoane și dus la Siguranța Capitalei. Nerecunoscut de autoritățile din București, a reușit să se piardă printre ceilalți 300 de arestați și a fost eliberat după două săptămâni, dar pe numele său a fost dată o condamnare în lipsă, la 2 ani închisoare (sentința 524/1945). S-a ascuns o vreme, împreună cu alți colegi de partid, în munții Piatra Craiului și apoi, sub alte identități (Jean Dumitrescu din comuna Sinoie și Eugen Radeș din comuna Noua Brașov), a reînceput să circule prin țară pentru pregătirea campaniei electorale. Din când în când venea la București pentru a multiplica manifeste de protest față de falsificarea alegerilor și valul de arestări declanșate de comuniști în martie 1947. Prins și arestat în urma denunțului făcut de Paul Sava. Condamnat la un an și 6 luni închisoare (sentința 412/1948). Eliberat la 8 mai 1948, prin reducerea pedepsei. Imediat după eliberare a început să organizeze acțiuni de ajutorare și aprovizionare cu alimente a deținuților politici din penitenciarul Aiud. A fost pus din nou sub urmărire și nevoit să se ascundă. Cu ajutorul inspectorului școlar Săracu Ion, a fost numit profesor în comuna Purani, folosind doar unul dintre prenume – Traian – necunoscut de Siguranță, unde figura doar ca Cicerone Ionițoiu. Din octombrie 1948 a venit la București în fiecare sâmbătă, pentru a lucra la multiplicarea materialelor doctrinare ale P.N.Ț., împreună cu Bărbuș Ion, Victor Coconeți și Ionel Mușeteanu (la domiciliul acestuia). La 4 februarie 1949, după ce Bărbuș și Coconeți au fost arestați, Securitatea l-a identificat în persoana

profesorului Traian Ionițoiu pe Cicerone Ionițoiu (confruntând data de naștere) și le-a cerut autorităților din Giurgiu să-și intensifice supravegherea.

„Securitatea Giurgiu a trimis rapoarte la 14 și 23 martie, 15 și 30 mai, 16 iulie și 1 august 1949, nemulțumitoare însă pentru Direcția Regională a Securității Ploiești care le-a cerut maiorilor Nedelcu, R. Mănescu și căpitanului Sârbu să-și intensifice presiunile asupra localnicilor pentru a afla ce și cui povestesc despre anchetele prin care trecusem, în ce scop mi-am ascuns numele și de cât timp activez înșelându-le vigilența (adresa 113/11414 din 3 iulie 1949).”

Arestat la 15 august 1949 de Securitatea Giurgiu și dus la M.A.I.

„Am fost adus la anchetă în fața căpitanului Nae Dumitrescu, fost tipograf, care mirosea atât de tare a băutură încât aproape mă amețise și pe mine. În față avea un dosar voluminos și mi-am dat seama că nu era al meu, ci al lui Mircea Ioanițiu, secretarul particular al Regelui Mihai, plecat din țară împreună cu acesta. I-am atras atenția și, după uzualele jigniri și amenințări, a renunțat la anchetă. După două săptămâni au început să mă bată ca să mărturisesc DE CE AM FOST ARESTAT!... nu că ei n-ar fi știut, dar doreau să vadă dacă sunt sincer. Nici eu nici ei nu am aflat până la urmă motivul clar al arestării, dar, după ce m-au bătut bine și m-au tăvălit pe jos, am fost trimis, plin de sânge, la Securitatea din Calea Rahovei (5 decembrie 1949). Aici sublocotenentul Done Nicolae (Mitreă) m-a bătut pe rangă, mi-a năclăit părul de sânge și mi-a strivit cu ură ochelarii, dar nici el nu a reușit să-mi stimuleze memoria, așa că m-a trimis, să am timp de gândire, un an la penitenciarul Jilava.”

Judecat într-un lot de 31 de persoane ce nu se cunoșteau între ele. Condamnat la 5 ani închisoare (sentința 979/1950). Detenția în lagărul Peninsula, unde, adversar declarat al muncii silnice, a fost mai mult pedepsit la carceră. Grav bolnav, a fost declarat inapt de muncă și dus pe targă în lagărul Poarta Albă. La 9 mai 1954 a organizat o grevă a foamei de 17 zile, împotriva acțiunilor de exterminare a deținuților inapți de muncă aflați în lagărele de la Canal. Greva sa, asociată cu cea a lui Remus Radina, a determinat venirea unei comisii de control de la București și s-a finalizat cu o îmbunătățire a condițiilor de muncă și, mai ales, cu eliberarea a sute de bătrâni inapți de muncă, neajutorați, fără îngrijire medicală, ținuti închiși fără condamnare, deoarece împotriva lor nu exista de fapt nici o acuzație. Împreună cu un lot de 15 persoane indezirabile (printre care: Remus Radina, N. Pâslaru, Octav Rădulescu și Hristache Stratulat) a fost mutat la penitenciarul Oradea și de acolo la Jilava. Eliberat în septembrie 1954. Pentru a-și câștiga existența a fost nevoit să lucreze ca: zugrav, vopsitor, cazangiu, caloriferist, instalator, manipulant, dulgher, tehnician constructor la sondele de petrol din munți. Urmărit permanent de Securitate și chemat periodic la anchete, pentru intimidare. Se culegeau date privind deplasările sale, cunoscuții, cheltuielile curente, vizitele și legăturile cu soția (aflată la Băilești). S-a ascuns la Valea Arsului în munții Apuseni, dar, cu ajutorul lui Lambru Ion și Nicolae Martin (fost coleg de partid și de închisoare), a fost prins și arestat. Torturat în timpul anchetei la Securitatea București (Uranus), de Enoiu Gheorghe, Sporea Ion, Pușcașu Constantin ș.a. Cu toate torturile și cu tot zelul „trăgătorilor de

limbă” ce i-au fost aduși în celulă, nu a făcut nici o declarație, anchetatorii fiind nevoiți să menționeze la sfârșitul procesului verbal că acuzatul nu recunoaște învinuirile aduse și refuză orice semnătură. Condamnat la 8 ani închisoare (sentința 72/1962) dar, datorită grosolăniei cu care fusese întocmit dosarul, la recurs sentința a fost casată. Neacceptând înfrângerea, Securitatea a declanșat o nouă anchetă și alte investigații sub conducerea anchetatorului șef Moldoveanu, ajutat de Purcaru Constantin. După un an de anchete brutale, deși nici acuzatul nici martorii acuzații nu au recunoscut faptele la proces, a fost din nou condamnat la 6 ani închisoare (sentința 29/1963). Detenția la penitenciarul Jilava, unde a fost supus acțiunii de „reeducare”.

„Ni se cerea, ca la Pitești, dar fără bătaie, să ne facem autodemascarea și să ne demascăm toți cunoscuții, promițându-ne că nimeni nu va avea de suferit. Timp de un an am trăit în această mocirlă.”

Cei puși să-l „reducă” raportau ofițerilor politici că este un element complet pierdut, care face zilnic aprecieri negative la adresa regimului politic și a celor ce au acceptat să i se vândă. În raportul de la 18 decembrie 1963, căpitanul Horja Gheorghe sublinia: „are o atitudine refractară și o poziție de nerecunoaștere a faptelor sale infracționale...”. La 10 ianuarie 1964, căpitanul Telenche Florin, în urma discuțiilor purtate cu agentul George Ion (Vasile Gr. Gheorghe din Craiova), a concluzionat: „Ionițoiu Cicerone, făcând parte din T.U.N.Ț., s-a dovedit a fi un element periculos regimului democrat popular. Aflându-se în procesul de reeducare, până în prezent

nu a reușit să adopte o atitudine pozitiv consecventă în acest proces, având încă serioase rețineri privitor la trecutul său subversiv.”

„La 4 martie 1964 am fost dus la colonelul politic care dorea să-mi comunice că pentru mine nu există altă alternativă în afară de crematoriu. Am declarat greva foamei și, ca urmare, s-a deplasat la penitenciar procurorul militar al Bucureștiului, colonelul Aldea. I-am relatat totul: chinul anchetelor prin care am trecut fără nici un temei legal, mocirla în care trăiam, înconjurat de oameni dispuși la orice compromis pentru a-și câștiga libertatea. S-a declanșat o anchetă, agenții de cameră au fost pedepsiți că m-au lăsat să fac greva foamei, dar „reeducarea” a fost desființată. Nu s-au bucurat toți, Ion Negoïtescu și Dan Cernovodeanu au sărit să mă bată pentru că le stricasem șansele de a-și obține eliberarea înainte de termen.”

Grațiat la 29 iulie 1964 cu Decretul 411. A lucrat pe diverse șantiere, dar nu a scăpat nici o zi de supravegherea Securității. Prin adresa 308/15689 din 19 aprilie 1965, colonelul Steskai Viliam, șeful direcției regionale Banat, cerea secției raionale Moldova Nouă: „Luați măsuri urgente de identificare a numitului Ionițoiu Cicerone Traian Aristotel... și de încadrarea lui informativă, pentru a stabili dacă are manifestări dușmănoase... persoanele cu care întreține legături și natura acestora și orice alte date... materialele informative să ne fie trimise în copie din 30 în 30 de zile, pentru a fi înaintate ministerului.” Urmărirea s-a intensificat după ce a revenit la București, datorită întâlnirilor sale cu Coposu Corneliu, Diaconescu Ion, Ionescu N. și Coconeți V., pentru reorganizarea P.N.Ț.

„Au încercat să mă intimideze retrogradându-mă la serviciu și apoi au încercat să mă câștige de partea lor. Pentru că nu am dat curs convocărilor la sediul M.A.I., a venit la mine un oarecare căpitan Dumitru, care, amabil și volubil, mi-a cerut să le dau o mână de ajutor. M-am înfuriat: - În așa hal ați ajuns?... După ce mi-ați distrus viața îmi pângăriți și casa?...”

Dupăuciderea lui V. Coconeți, în timpul anchetei, Ionițoiu Cicerone a hotărât să părăsească țara. Timp de 4 ani a cerut permanent audiențe la C.C. și a făcut greva foamei, chiar în sediul acestei instituții. A fost permanent supravegheat de locotenent colonel C. Stanciu, colonel Ciudin, maior Olteanu Ilie și locotenent B. Pavel. A primit o invitație la un serviciu de psihiatrie pentru un control medical, invitație pe care i-a trimis-o lui Nicolae Ceaușescu cu mențiunea că-i este, mai degrabă, lui necesară. Au fost desemnați trei agenți informatori – I. Vasilescu (Bourceanu V.), Dobrescu (Paul Lăzărescu) și Jurăscu (Goanță Victor) – care să-l fileze permanent și să afle de ce dorește să plece în străinătate, ce legături mai are cu foștii membri P.N.Ț., ce părere are soția sa despre această hotărâre, care dintre colegii de serviciu sunt la curent cu demersurile sale (plan de măsuri – 2 decembrie 1978). Cu sprijinul lui Remus Radina aflat la Paris, prin numeroase memorii trimise la O.N.U., la serviciile de pașapoarte și lui Nicolae Ceaușescu personal, după mediatizarea cazului la postul de radio *Europa Liberă* și după intervenția președintelui Franței, Valéry Giscard d’Estaing, a reușit să forțeze mâna autorităților române și, la 1 septembrie 1979, a primit pașaportul pentru Franța. Chiar și-n trenul ce-l ducea la Paris, Securitatea română nu a

uitat să instaleze un agent de supraveghere - Maria Braici, stabilită în R.F.G., - dar n-a reușit să afle că expatriatul trecea granița cu mai multe microfilme ascunse în pingelele pantofilor, care conțineau mii de informații despre oamenii care suferiseră sau muriseră în gulagul românesc. Ajuns la Paris a avut ca primă preocupare alertarea forurilor internaționale cu privire la drama României, oferind date precise despre teroarea din penitenciare și crimele comise. Cu sprijinul lui Remus Radina, Ion Ovidiu Borcea, Alexandru Bratu, Dumitru Ionescu ș.a., a ridicat un monument simbolic pentru cei exterminați în temnițele comuniste, la cimitirul Montmartre din Paris. Conform înțelegerii din țară cu Corneliu Coposu, Ion Diaconescu și Ionescu Galbeni, a refăcut P.N.Ț.-ul în exil și a fost ales secretar general al partidului. A scos două reviste: *Lupta Română și Deșteaptă-te Române!* A scris zeci de articole documentare privind viața românilor, batjocorită și destrămată de comuniștii români și sovietici. A continuat să adune și să sistematizeze informații și, împreună cu cele adunate din țară, le-a publicat în mai multe volume: *Morminte fără cruce, Persecuția bisericii din România, Rezistența armată a românilor împotriva comunismului între anii 1944–1960*. După 1989 și-a intensificat cercetările, deși vârsta și suferințele îndurate nu l-au iertat, fiind nevoit să facă mai multe intervenții chirurgicale, printre care una pe cord deschis. A venit frecvent în România și a studiat arhivele închisorilor, tribunalelor și spitalelor militare, inscripțiile de pe monumentele funerare, documentele administrației cimitirelor, colecțiile de ziare și, mai ales, a consemnat și cea mai mică informație

pe care și-o amintea supraviețuitorii anilor de teroare. Dicționarul de față reprezintă numai una dintre operele sale de salvare a memoriei colective, pentru că Ionițoiu Cicerone a mai elaborat în ultima perioadă studii de mare anvergură, bazate pe o documentație impresionantă, despre revoltele țărănești împotriva regimului comunist, despre armata de torționari folosită de acest regim pentru exterminarea adversarilor politici, despre viața și moartea lui Iuliu Maniu etc.

IONIȚOIU, Veronica. Din județul Dolj. Domiciliu obligatoriu, în Bărăgan, de la 18 iunie 1951.

IONUȘEL, Petru. Arestat de Securitatea Bacău, pentru participare la revolta țărănească din comuna Bărgăoani, în iunie 1950. Torturat în timpul anchetei atât la Securitatea Bacău cât și la cea din Iași. Condamnat la 10 ani închisoare (sentința 662/2 august 1950). O parte din detenție la penitenciarele Suceava și Gherla.

IONUȚ. Din satul Bucium Muntari, comuna Bucium – Alba. Partizan. Omorât în munți, în timpul unei confruntări cu oamenii Securității, în 1950.

IOO, Iuliana. Născută la 20 februarie 1913, în satul Vâlcani, comuna Paltin – Vrancea. Domiciliu obligatoriu, de la 18 iunie 1951.

IORAȘ, Maria. Arestată. În 1950 i-a fost semnalată prezența la penitenciarul Mislea.

IORCIK, Pavel. Născut la 5 iulie 1921, în comuna Topolog – Tulcea. Arestat. Condamnat la 2 ani închisoare.

IORDACHE. Din Banat. Țăran. Arestat. A murit în timpul detenției.

IORDACHE, Constantin. Din București. Arestat. Condamnat la 7 ani închisoare, în 1949. Detenția la

penitenciarele Jilava, Aiud, Ghencea și lagărul Peninsula (brigadier la construcții).

IODACHE, Constantin I. Născut la 16 noiembrie 1903, în satul Drăgușani, comuna Parava - Bacău. Arestat. Condamnat la închisoare pentru propagandă contra orânduirii sociale. A murit în timpul detenției, la penitenciarul Botoșani, din cauza condițiilor de exterminare, în 1962.

IODACHE, Constantin N. Născut la 23 februarie 1934, în orașul Moreni – Dâmbovița. Arestat.

IODACHE, Constantin T. Născut la 3 ianuarie 1910, în comuna Drăgotești – Dolj. Arestat la 27 februarie 1959. Condamnat la 10 ani închisoare, de Tribunalul Militar Craiova, pentru manifestări dușmănoase la adresa colectivizării și a regimului comunist.

IODACHE, Cornelia. Din orașul Buzău. Elevă. Arestată de Siguranța Buzău (comisar Sârbu), în martie 1948. Judecată cu lotul organizației „Pajura Neagră”. Condamnată la 4 luni închisoare (sentința 972/24 iunie 1948).

IODACHE, David P. Născut la 6 martie 1921, în satul Giulești, comuna Fântâțești – Vâlcea. Din comuna Basarabi – Constanța. Domiciliu obligatoriu, 4 ani și o lună, din 1951.

IODACHE, Dinu I. Născut la 8 decembrie 1907. Din satul Izvoarele, comuna Corbița – Vrancea. Țăran. A luat parte la revolta țărănească din comună, din 1961. Arestat. Condamnat la 4 ani muncă silnică în lagăr.

IODACHE, Eugeniu I. Născut la 2 martie 1902, în comuna Cochirleanca – Buzău. A luat parte la revolta țărănească din comuna Puchenii Mari – Prahova și s-a adresat C.C. al P.M.R., cerând desființarea colectivei, în 1959. Arestat. Condamnat la 4 ani muncă silnică în lagăr.

IODACHE, Gheorghe. Din comuna Ivești – Galați. Tâmplar. Arestat la 15 august 1949. Torturat în timpul anchetei la Securitatea Galați. Judecat cu unul din loturile P.N.Ț. A murit în timpul detenției, la penitenciarul Galați din cauza torturilor la care a fost supus, în 1951.

IODACHE, Gheorghe. Arestat în 1948. Detenția la penitenciarele Jilava și Aiud. După eliberare a reușit să plece în S.U.A. (New York).

IODACHE, Gheorghe. Arestat. Anchetat la sediul Securității București din Calea Rahovei, în 1978. Condamnat la închisoare pentru tentativă de trecere frauduloasă a graniței.

IODACHE, Gheorghe. Din comuna Dolhești – Iași. Țăran. Arestat la 14 februarie 1950, pentru agitație și agresionarea membrilor de partid veniți în comună pentru colectivizare. Torturat la Securitatea Iași. Condamnat la închisoare, de Tribunalul Militar Iași, împreună cu mai mulți consăteni (sentința 626/18 iulie 1950).

IODACHE, Gheorghe. Din orașul Iași. Conducătorul unei organizații anticomuniste din nordul Moldovei. Arestat în 1958. Condamnat la 25 de ani muncă silnică.

IODACHE, Ion. Din orașul Bacău. Preot la biserica Sfântul Nicolae, doctor în teologie. Arestat în 1947, pentru că a refuzat să țină o predică de înfierare a lui Iuliu Maniu. A murit la puțin timp după eliberare.

IODACHE, Ion. Din orașul Constanța. Profesor. Arestat în martie 1945. Detenția la penitenciarul Caracal.

IODACHE, Ion. Din comuna Perișani – Vâlcea. Învățător. Arestat. Condamnat la închisoare. În 1951 se afla la penitenciarul Jilava.